

„Vybrali nás tady ochranáři s policajtama, každého nás to stálo litr, T.O.

Garlic-Boys“?

Přečetl Móřa roztřeseným hlasem z kempovky.

„Cože?“ Vyskočil Kráča od ohniště. „Když, kdy to bylo?“ Hlas měl roztřesenější vzteky.

„Minulej tejden.“ Mrkl Móřa na datum.

Na osadu T.O. Trajdáci se sneslo chmurné mlčení.

„Musíme přepis před ochranářema nějak zamaskovat?“ nadhodil Móřa do ticha, které rušilo jenom praskání ohně.

„A jak prosímte, vždyť o něm už dávno stejně vědí,“ vyjel Konopák, načež se opět rozhostilo ticho.

„Sice o něm vědí, ale nemusí ho vidět,“ zapřemýšlel po chvíli nahlas Kráča.

„Jak to, že ho nemusí vidět?“ Zeptala se nechápavě Jitřenka.

„No, prostě je sem nenapadne přijít,“ dostalo se jí odpovědi.

„A jak toho chceš dosáhnout?“ Odlepil Konopák s nadějí v hlase svoje oči od ohně.

„Kouzlem,“ prohodil Kráča jakoby nic.

„Cha cha, prej kouzlem!“ Rozchechtali se Konopák s Móřou.

„Ztichněte, troubové, nic jinýho vás stejně nenapadlo a musíme vyzkoušet všechno!“ Zpražila je Jitřenka. „Co vlastně budeš dělat?“ Obrátila se na Kráču.

„No, jenom vlastně takový malý ochranný kouzlo,“ zamyslel se Kráča a když si všiml posměšných pohledů svých kamarádů, tak ještě dodal: „Jsem tak trochu šaman, víte?“

Kluci málem praskli jak v sobě dusili smích, ale pod Jitřenčiným pohledem se báli smát na plnou hubu.

„A co na to kouzlo budeš potřebovat?“ Zeptal se posměšně Móřa.

„Nejlíp dvě nějaký lebčičky lesních zvířat, nebo aspoň nějaký kosti. Potom dvě svíčky trochu vody a půjčím si Konopákovu mačetu.“ Začal nadšeně vypočítávat Kráča.

„Vždyť máš svou,“ opáčil s podezřením Konopák.

„Mám, ale budu potřebovat dvě,“ vysvětlil sebevědomě Kráča. „Neboj, vrátím v pořádku,“ dodal rychle, když zachytil Konopákův nedůvěřivý pohled.

Kamarádi začali být zvědaví. „Budou stačit čajový svíčky?“ „Na co lebčičky?“ „Proč zrovna dvě?“ „Na co mačety?“ „Kdy to chceš provést?“ Padaly otázky jedna za druhou.

„Lebčičky kvůli tomu, že nemají oči, zjednodušeně řečeno, když půjdou ochranáři, tak z těch lebčiček vyleze duch, kterej jim jakože zatemní zrak a mysl a nenapadne je jít dál na přepis. Dvě proto, že sem vedou dvě cesty, mačetama udělám takovej jakoby práh, přes kterej nepřejde zlej člověk a udělám to, jak se bude stmívat, protože tehdy jsou hranice mezi světy nejprostupnější,“ vyhrkl ze sebe Kráča jedním dechem a ostatní na něj zůstali jenom užasle zírat. „Jo a čajový svíčky jsou ideální.“ Dodal ještě když si všiml pohledů kamarádů.

Osadníci T.O. Trajdáci celou sobotu systematicky procházeli skály, rokle a les a hledali lebčičky a kosti mrtvých lesních zvířátek. Ochránářská šťára asi byla rozsáhlá, protože zápisy o uložených pokutách a vykázání z CHKO našli na několika dalších kempech. Na obvyklých místech nikoho nepotkávali. Zpráva o řádění ochránářů se asi roznesla.

V pozdním odpoledni se začali scházet na svém osadním převisu, kde se za soumraku mělo čarovat a zjistili, že shromáždili docela slušnou sbírku kuriozit.

Móťa vysypal z kapes hromádku nejrůznějších kůstek. Kráča měl větší štěstí, našel kus ulomeného parůžku a pár kostí. Nejlepší nález přinesla Jitřenka. Z kapesníku vybalila bílou havraní lebku s velkým černým zobákem. Konopák přinesl na rozvětveném klacku zdechlou kočku. Červi s ní sice ještě nelomcovali a oči už neměla, zato ale příšerně páchla. Osada se shodla na tom, že to není lesní zvíře a Kráča prohlásil, že s něčím takovým čarovat nebude. Kočku zahrabali v lese co nejdál od převisu a Konopákovi rychle odpustili, protože z vesnice přinesl kromě kočky i pivo.

„Fajn,“ Kráča znalecky pokýval hlavou když zhodnotil sbírku předmětů.

„Nejlepší bude ta havraní lebka a parůžek.“

V klidu si uvařili čaj a najedli se. Po celodenním běhání po skalách všem slušně vyhládlo. Začalo se stmívat.

„Začnem,“ vyzval kamarády Kráča a nastrkal si do kapes všechno potřebný, vzal plecháček s vodou a mačety. První vykročili po pěšině, kterou se na převis přicházelo shora od lesní cesty. Kousek od ní položil Kráča na zem čajovou svíčku a zapálil ji, kolem svíčky vyskládal všechny propriety a chvíli se pak soustředěně díval do plamene.

„Kdy bude to abrakadabra?“ Uchechl se Konopák, ale Jitřenčin loket mezi žebry ho umlčel.

Kráča vzal do ruky hrnek s vodou, rozstříkl ji čtyř stran a zvučným hlasem pronesl:

„Volám duchy čtyř směrů,
nechť na pomoc mi přispějí,
pokud oni sami chtějí!“

Závan chladného vzduchu všem přihlížejícím pronikl až do morku kostí, jenom Kráča se pousmál a uklonil se. Chvíli pak nad plamenem držel havraní lebku, dokud jí neočadil prázdné oční důlky a cosi přitom šeptal. Pak opět pronesl zvučným hlasem:

„Mocný duchu tohoto zvířete,
chraň přístupovou cestu k našemu hradu,
nechť se oči a mysl zatemní každému,
kdo by nám chtěl škodit!“

Opatrně lebkou provlékl provázek a zavěsil ji do větví nejbližšího stromu. Nakonec zvedl mačety a začal jimi pomalu vířit ve velkých kruzích ve vzduchu a cosi si se zavřenýma očima šeptal. Kamarádů se začal zmocňovat neklid, jak jim z toho všeho běhal mráz po zádech.

„Nechť tudy neprojde člověk se zlou myslí,
Tak se staň!“

Vykřikl náhle Kráča a zároveň se slovy tak se staň třeskl mačetami nad hlavou naplocho o sebe. Kamarádi sebou polekaně trhli.

Kráča nakonec zvedl hrnek s vodou, znovu ji rozstříkl do všech stran a zvučně prohlásil:

„Děkuji vám duchové čtyř směrů za pomoc,
jděte si svými cestami.“

Načež prsty zhasl svíčku. Ostatním se evidentně ulevilo, a ze vzduchu zmizelo podivné napětí.

„Pojďme k rokli, tam udělám to stejný a obě přístupové cesty na převis budou chráněny,“ promluvil do tísnivého ticha Kráča.

Dolní galerii skal prorážela úzká strmá rokle, kterou vedla cestička plná kluzkých kořenů. Sice si nikdo z kamarádů nedokázal představit, že by tudy stoupali ochranáři s policajtama, ale večer měl v režii Kráča, kterej se rozhodl, že sem umístí druhého strážce. Položil na zem svíčku, zapálil ji, opět rozstříkl vodu čtyř stran a zvučným hlasem pronesl:

„Volám duchy čtyř směrů,
nechť na pomoc mi přispějí,
pokud oni sami chtějí!“

Opět následoval závan větru a tehdy se to stalo. Kráčův pohled se podivně změnil. Zpalčivěl, oči dostaly podivný lesk jako v horečce. Sundal si košili a zasyčel. Temně, pomalu a hluboce. Ostatní se roztrásli zimou a strachem. Kráču, který se rozhlížel na všechny strany najednou nepoznávali, Konopák ustoupil. Kráča pomalu zvedl ze země nachystané mačety a prohlížel si je, jakoby je viděl poprvé. Pak se zatočil dokola a znovu zasyčel.

„On je snad v tranzu,“ zašeptala vyděšeně Jitřenka.

„Ticho, může být nebezpečnej?“, zdůraznil poslední slovo šepem Konopák.

Kráča ze sebe vyrazil krátké zavřísknutí a rozběhl se směrem k převisu.

"Rychle za ním, ať si něco neudělá!" Zakřičel Móťa.

Kráču dohnali až u převisu. Poskakoval a tančil sem a tam před ním a vykřikoval slova, kterým nerozuměli. Kolem sebe mával mačetami na kterých se leskl oheň a sekal do vzduchu. Občas vydal zvířecí skřek a zasyčení. Kamarádi ho pozorovali z uctivé vzdálenosti a nevěděli co mají dělat. Kráča se nakonec skácel bezvládně k zemi.

K sobě přišel asi za půl hodiny. Zabalili ho do deky, dali mu čaj a snažili se rozluštit jeho nepřítomnej pohled upřenej kamsi do dálky.

"Co to bylo, prosímtě," zeptal se Konopák. "Tys nám ale nahnal strachu," přidala se soucitně Jitřenka.

"Já nevím, byl jsem jinde," promluvil tiše Kráča, když se trochu vzpamatoval.

"Kde jinde? Vždyť jsme tě měli pořád na očích," oponoval Móťa.

"Mám strach," prohlásil po chvílce zamyšlení Kráča.

"Z čeho?" Hlesla Jitřenka. Odpověď však všechny víc šokovala, než překvapila:

"Že jsem změnil něco v minulosti," pronesl Kráča vážně.

Přesný Kámen seděl u ohně pod převisem a pomalu žvýkal tuhé veverčí maso. Druhé malé zvířátko se peklo nad ohněm. Přesný Kámen byl hladový a lov se mu moc nevyvedl. Uměl kameny dobře zabíjet ptáky, ale tady žádní nebyli a na ulovení těchhle dvou poskakujících hlodavců vyházal prakem skoro všechny svoje kameny. V téhle krajině bylo kamenů málo a tak přemýšlel, proč a co ho sem vlastně přivedlo.

Náhle zpozorněl. Z pochmurných myšlenek ho vytrhl závan chladného větru. Opatrně nasál vzduch. Bylo v něm cítit něco neznámého, něco z čeho šel strach.

Pak TO uviděl. Hnal se k němu strašlivý duch. Mysl Přesného Kamene sevřel děs. Duch měl podivné nohavice, které nebyly z kůže a mával ve vzduchu podivnými dlouhými noži, které nebyly ani z ostrého kamene ani z kosti. Vyrážel podivné zvuky a slova a syčel. Šel z něho strach. Na nožích se odráželo světlo ohně jako slunce od hladiny vody. V patách mu utíkali tři jeho podřízení duchové, kteří se toho s noži očividně báli.

Přesný Kámen nikdy v životě nic podobného neviděl, padl tváří k zemi a raději předstíral, že je balvan. Když se zvedl, duchové byli pryč. Musel se dlouze a hluboce zamyslet a pak na to přišel:

"Duch si mě vybral, já Přesný Kámen jsem šaman! Proto jsem ho viděl! Budu mít dobrý lov a musím duchovi obětovat!"

Lovec se zatetelil radostí a k večernímu nebi vyletěly jiskry, jak se zvláštním leskem v očích rozdmýchával oheň.

"Hele, ta havraní lebka tady pořád visí," ukázala Jitřenka na větev, kterou mýjeli, když týden po velkém čarování pochodovali na převis. Místo ohniště a laviček je však uvítalo něco, co nečekali a co jim naprosto vyrazilo dech:

Evidentně stará a už docela zašlá plechová cedule, která hlásala:

Chráněné archeologické naleziště

Na tomto místě byla v roce 1958 objevena svatyně ze středního paleolitu s několika desítkami votivních sošek znázorňujících kance, jeleny, lososy, medvědy a další zvířata.

Činnosti jako rozdělávání ohňů, úpravy terénu a bivakování pod převísem jsou přísně zakázány!

Archeologický ústav AV ČR

„Ta cedule tady ještě minulej týden nebyla a vypadá jako kdyby tady visela roky?“, nechtěla věřit svým očím Jitřenka.

„Už myslím vím, co jsem změnil,“ hlesl tichým hlasem Kráča, na kterého se upřely tři pochybovačné, nechápavé a nevraživé pohledy.

Višňák

Trapsavec 2008